

Una ciutat de províncies

Poques ciutats i pocs llocs deuen tenir tants de llibres que les novel·lin com Girona. N'han tingut l'Alta Garrotxa amb les obres de Marian Vayreda; la Cerdanya, amb els escrits de Narcís Oller; la Costa d'abans del turisme, amb els de Joaquim Ruyra, l'Empordà, amb els de Víctor Català, Pous i Pagès i Maria Àngels Anglada; Sant Feliu de Guíxols, amb els escrits de Gaziell. La visió aguda i tan sovint encertada de Josep Pla arriba a pertot, i la de Miquel Pairoli —a qui dediquem el dossier d'aquest número de la *Revista de Girona*— l'ha continuat en els nostres dies. També recentment, Javier Cercas va ambientar part de *Soldados de Salamina* al Pla de l'Estany i a Girona, i Vicenç Pagès ha novel·lat Figueres. Però poques ciutats i pocs llocs deuen haver generat tanta literatura com Girona. Si volguéssim esmentar tothom, no acabaríem. De Prudenci Bertrana a Miquel de Palol, de Joaquim Ruyra, un altre cop, a Narcís Comadira, Maria Mercè Roca o Josep Maria Fonalleras. També en castellà, perquè no podem deixar de banda Benito Pérez Galdós i José María Gironella. Dies abans de tancar aquest número, Rafael Nadal (1954) s'afegia a aquesta llista perquè, després d'haver publicat *Els mandarins*, ha guanyat el darrer Premi Josep Pla amb *Quan érem feliços*, un llibre de no-ficció on rememora la seva infantesa i la seva joventut en una família burgesa d'una Girona encara negra i grisa que ell mateix —potser perquè l'any passat va emportar-se el mateix premi Christian Segura amb una novel·la ambientada entre l'alta burgesia

barcelonina— va definir com «una radiografia de la petita burgesia de províncies». Potser no tant de províncies, ni tampoc tan petita. Tant se val, però. Ja tindrem temps de parlar-ne, un cop hàgim pogut llegir el llibre. El cas és que, en comparar el món d'avui amb la Girona de final dels cinquanta a començament dels vuitanta, Nadal deia que hem construït una Catalunya on «s'han menyspreat valors com el sacrifici, l'esforç, l'austeritat, l'escola, cert sentit de la disciplina i l'ordre». Naturalment, no havia estat sempre així. Tampoc en aquella Girona on, com tanta altra gent, uns pares amb unes conviccions polítiques i religioses molt determinades van haver d'aprendre a acceptar la llibertat de triar dels seus 12 fills, i on van néixer un setmanari com *Presència*, dos mitjans diaris de comunicació en català i —perdoneu-nos— també aquesta *Revista*. Avui, que vivim temps convulsos —també per a algun d'aquells mitjans— val la pena recordar on era aquesta ciutat en aquells anys i què van fer els millors d'aquells que ens han precedit en una època en la qual no tots vam ser tan feliços. Serem capaços avui, però, de recuperar tots

aquells valors que esmentava Rafel Nadal i, també, tal com afirmava ell, d'oblidar d'on ve cadascú i fer pinya com es va acabar fent en els anys de la Transició? Ben entès, però. Es tracta de construir. I no provenim d'una guerra o d'una dictadura, sinó d'uns anys en què alguns —pocs o molts— van conèixer la felicitat i, la immensa majoria, una millora econòmica. Temps, doncs, de convergir o de reagrupar-nos sense gaires renúncies prèvies.

Miquel Pairoli en una foto de Jordi Soler (Arxiu d'El Punt Avui).

Premis de Comunicació Local Carles Rahola. El divendres tres de febrer, a l'Auditori de Girona, els reportatges «Un empordanès a la cort de Hassan II», de Jordi Carreras, i «Eslaves de la llibertat», de Tura Soler, publicats a la *Revista de Girona*, van ser finalistes al premi al millor treball informatiu o divulgatiu en llengua escrita dels Premis de Comunicació Carles Rahola, que organitzen conjuntament la Demarcació de Girona del Col·legi de Periodistes de Catalunya i la Diputació de Girona. Alfons Petit va emportar-se aquest premi per la sèrie de divuit reportatges «Gironins al món», que ha publicat al *Dominical del Diari de Girona*. Felicitem el guanyador i els finalistes d'aquest i dels altres guardons.